

громадськості. Закордонний досвід розбудови цієї сфери суспільної співпраці є надзвичайно актуальним для українських реалій.

Література

1. Наилучшая практика построения партнерства между полицией и обществом : Составлено Старшим полицейским советником при Генеральном секретаре ОБСЕ. – 2008. – 81 с.
2. Cohen S. Folk Devils and Moral Panics. St. Albans, Paladin, 1973. P. 74-76.
3. Долгополов А. М. Організаційно-правові питання діяльності громадських формувань з охорони громадського порядку і державного кордону в Україні: канд. юрид. наук: спец. 12.00.07 / Долгополов Анатолій Миколайович. – К., 2008.
4. Kury H. Konzepte Kommunalen Kriminalprävention. Freiburg, Edition Iuscrim, 1997; Skogan W., Hartnett S. Community Policing, Chicago Style. Oxford University Press; Lab S., Das D. 2003. International Perspectives on Community Policing and Crime Prevention. Prentice Hall. Upper Saddle River, New Jersey, 1997.
5. Закон від 07.01.2015 «Про Національну поліцію». [Електронний ресурс] : – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/580-19> вільний
6. Гегель Г. Философия права / Г. В. Гегель //; пер. с нем. Б. Г. Столпнер, М. И. Левина ; ред., сост. Д. Керимов, В. С. Нерсисянц ; вступ. ст. В.С.Нерсисянц ; АН СССР, Институт философии. – М. : Мысль, 1990. - 527 с. – (Серия «Философское наследие» ; т. 113).
7. Виступ голови Національної поліції України Князева С. М. на прес-конференції 27.10.2017. [Електронний ресурс] : – Режим доступу: <https://prm.ua/pidsumkova-pres-konferentsiya-kerivnitstva-natspolitsiyi-translyatsiya-pryamogo/> вільний.

Мазенко Н. А.
курсант 4 курсу
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

Науковий керівник
кандидат філософських наук, доцент
Підлісний М.М.

ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ПОЗИТИВНОГО ІМІДЖУ ПОЛІЦІЇ В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Поліцейський – ця професія, яка з'явилась у відповідь на певні суспільні потреби та прийняла на себе важку та небезпечну турботу про фізичне і духовне благополуччя людини, причому іноді тієї людини, яка порушила закон.

В Україні історично склалися негативні стереотипи щодо поліцейських (міліціонерів). Це пов'язано як з наявністю корумпованості в структурі органів, так і з певною негативною пропагандою з боку ЗМІ та кінематографу. Прикладом слугує публікації ЗМІ, що висвітлюють негативні особисті риси працівників міліції: безкультурність, розв'язність, вседозволеність,

недоброзичливість, пасивність, непрофесіоналізм та неохайний зовнішній вигляд. Адже близько 70% усіх публікацій ЗМІ мають прискіпливий характер стосовно міліціонерів, тим самим дискредитуючи органи внутрішніх справ як суб'єкта владних повноважень, що покликаний здійснювати захист прав, свобод та інтересів громадян [4]. Професія міліціонера поступово вичерпала до себе повагу. Даний вид діяльності вже не ототожнюється із захистом прав особистості і суспільства. Серед громадськості існує певна агресія по відношенню до співробітників, але історія МВС нараховує незліченну кількість прикладів високого професіоналізму, героїзму, мужності й шляхетності особового складу міліцейських підрозділів. Одним із таких можна вважати героїчний подвиг міліціонера з Рівненщини, який побачивши дитину посеред автомобільної дороги, ні на секунду не замислився, а кинувся рятувати життя малюку, на якого рухався автомобіль [3].

І все-таки, коли вимовляють слово «поліція», мається на увазі, перш за все, боротьба зі злочинністю. Звичайні громадяни найчастіше так і думають, що головне завдання поліції — розкривати злочини. Але це лише частина поліцейської діяльності, але інше не менш важке та не менш важливе завдання — запобігати злочину.

Сьогодні основне завдання поліції полягає в забезпеченні охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку [1].

Тому на разі є дуже важливим та актуальним питання підняття іміджу поліцейського, але, на нашу думку, на імідж поліції в цілому, навряд чи можуть радикально вплинути одні лише кадрові зміни.

Питання формування позитивного іміджу поліції (міліції) України розглядали такі вітчизняні вчені, як: О.М. Бандурка, С.Г. Братель, Є.О. Гіда, І.В. Зозуля, І.Д. Казанчук, Р.А. Калюжний, Я.Ю. Кондратьєв, Ю.Ф. Кравченко, В.І. Олефір, Г.Г. Почепцов, О.Л. Порфімович, Ю.І. Римаренко.

Найважливішим фактором у формуванні іміджу поліції є те, що громадяни негативно оцінюють поліцію в цілому, не беручи до уваги специфіку її окремих підрозділів. Така установа є результатом багатьох факторів: починаючи зі складної економічної ситуації та неефективної законодавчої бази і закінчуючи негараздами безпосередньо в самих практичних підрозділах. Зазначений фактор впливає на негативну установку відносно її працівників і навпаки.

Важливо те, що громадяни низько оцінюють як професійні, так і особистісні якості поліцейських, існуючий імідж сформовано на базі непрямої інформації. Населення через свою некомпетентність схильне неправильно оцінювати факти, що призводить до розриву іміджу та реальності.

Вагомий внесок у формування нового іміджу «нової» поліції в Україні повинні вносити українські засоби інформації, які дуже часто є єдиним

посередником між поліцією та населенням. Тому ЗМІ можуть повною мірою об'єктивно висвітлювати специфіку діяльності органів правопорядку, настрої та результати, буденність і героїчні вчинки.

Для формування позитивного іміджу працівника поліції в Україні слід змінити суспільну думку про нього; міліціонер повинен мати імідж захисника й помічника, а не «ката». На це має бути спрямовано головні зусилля як самої поліції, так і засобів масової інформації та громадськості. Поліцейські мають бути грамотними, професійно підготовленими фахівцями, володіти психолого-педагогічними навичками спілкування з громадянами. Вони повинні бути стриманими й тактовними, що виключає грубе, принизливе поводження з правопорушниками. У формуванні іміджу поліцейського слід перейти на системні засади, використовуючи не лише традиційні засоби (телебачення, пресу), а й нові можливості, зокрема мережу Інтернет [2, с.11]. З метою покращення роботи в цьому напрямі доцільно вивчати та використовувати позитивний досвід поліції демократичних країн. Позитивним є те, що наша країна в умовах євроінтеграції, використовує досвід європейських країн в частині формування правоохоронних органів, але ж слід не забувати про ментальність та правосвідомість українських громадян, які потребують окремого підходу.

Крім того негативний вплив на імідж як «старої міліції» так і «нової поліції» в Україні здійснює неефективна законодавча база та відсутність допоміжних організацій, які могли б частково виправити стан незадоволення суспільства роботою поліції (до таких можна віднести центри реабілітації та допомоги потерпілим особам та ін.), але це потребує дуже великих фінансових витрат.

Таким чином, в процесі спільних узгоджених зусиль держави, поліції, самих громадян і цілеспрямованого вкладу значних фінансових, матеріально-технічних засобів у цивілізованому суспільстві може створитися і підтримуватись привабливий і респектабельний імідж досвідченого, культурного, чесного, справедливого поліцейського-професіонала, який має високий авторитет у населення і пишається своєю професією. Імідж являється чинником, який сприяє успішному вирішенню завдань поліцією і поліпшенню якісного її складу.

Література

1. Закон України «Про національну поліцію» 02 липня 2015 року № 580-VIII// Офіційний сайт Верховної Ради України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/580-19>
2. Бойко І.В. Основні критерії оцінки діяльності органів та підрозділі внутрішніх справ України // Правова інформатика. – 2013. - №1. – С.9-22
3. Репортаж від 21.02.2015 р. Електронний ресурс : Режим доступу <http://www.rivne1.tv/Info/?id=30613>

4. Корнієнко В. В. **Право – Вісник** Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка. – 2014 р. – 167 с.

Москаленко О. Я.
курсант 1 курсу
(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

Науковий керівник
кандидат філософських наук, доцент
Стояцька Г.М.

ПРОБЛЕМИ ВЗАЄМОДІЇ ПОЛІЦІЇ З ГРОМАДСЬКІСТЮ У ПЛОЩИНІ ФУНКЦІОНУВАННЯ РАДИКАЛЬНИХ СУБКУЛЬТУР

Розглядаючи проблему взаємовідносин сучасних правоохоронних органів та агресивно налаштованої радикальної молоді в обличчі футбольних фанатів та прихильників ідей расизму та націоналізму – скінхедів, – нам потрібно спочатку зрозуміти ідеологію цих субкультур, їх цілі та вполювання. Також необхідно зрозуміти обов'язки поліцейських, виконання яких може бути перешкодою для реалізації мети цієї субкультури.

Як відомо, субкультура футбольних фанатів, як і сам футбол, зародилася й прийшла на терени України та країни пострадянського простору із Англії. Праотцями цієї субкультури були представники звичайного англійського робітничого класу, котрі у сірі буденні вечори після роботи, збираючись в барах аби повболівати за свою улюблену футбольну команду, іноді мусили захищати її честь перед вболівальниками іншого футбольного клубу навкулачки. Згодом це вилилося в традицію та цілу субкультуру, характерними ознаками якої була люта ненависть до вболівальників іншого клубу, ідеї братерства та товариства вболівальників.

Відносно скінхедів можна зазначити, що вони також люблять футбол, він їм подобається. Але не можна відкинути факти прихильності цієї групи молоді до ідей расизму, екстремізму та націоналізму. Ці субкультури хоч і тісно взаємопов'язані прагненням до групового об'єднання, жорстокістю та злістю, агресивною неприязню до представників «ворожого» фан-клубу чи ідеології, проте мають і деякі відмінності, адже з однієї сторони присутня любов до футболу, обожнювання окремого півзахисника чи голкіпера, а з іншої – прихильність до ідей расизму та любов до окремих нацистських лідерів, прагнення до очищення нації від людей неслов'янського походження. До останнього часу ці субкультури майже не перетиналися, проте останнім часом, завдяки спільним зв'язкам та знайомим у представників цієї субкультури,